

Szabadalmat vásárolt a Hűtőgépgyár

Sok gondot okozott a nyári szezonban, hogy élelmiszer-kereskedelmünkben kevés a hűtőberendezés. A jászberényi Hűtőgépgyár licencvásárlásával megoldódott a hazai élelmiszer-kereskedelmi hálózat hűtőgondjai — erről tájékoztatták a sajtó képviselőit hétfőn, a BNV 17-es pavilonjában, ahol szerdától kiállításokon mutatják be az amerikai Clark Equipment-cégtől megvásárolt licenc alapján a jászberényi Hűtőgépgyárban készülő hűtött és hűtlen áruházi berendezéseket.

Ház a rokkant katonának

**Adományozta:
a honvédelmi miniszter**

Falusi Ferenc kisteleki csőszerező csaknem két éve bevonult katonának. Ott hagyta ifjú hitvesét, munkahelyét, otthagya a kedvteléseit és álmait is, amelyek középpontjában állt egy szép családi ház.

— Úgy terveztük — mondja —, hogy ha leszerelek, néhány évig dolgozatunk, gyűjtögetünk és meglesz a ház. Mert a régi, a szülőké, ahol laktunk, kicsi.

Addig: a szolgálat. A parancsok teljesítése. Helytállni, bátran, meggondoltan, pontosan. Volt bátorsága ak-

kor is, amikor rendkívül veszélyes feladatra szólították többedmagával:

— Hatástalanítani az ágyúban rekedt lövedéket!

Csak a dörrésre emlékezik. Látni semmit sem látott, sem akkor, sem azóta. Végrehajtotta a feladatot, az eskühöz híven, csaknem az élete árán. Elvesztette a szeme világát, úgy hitte: mindennel, az álmokkal, a tervekkel együtt. Úgy gondolta: semmivé foszlottak a családi házról szőtt álmok is, hiszen százszázalékos rokkanttá nyilvánították.

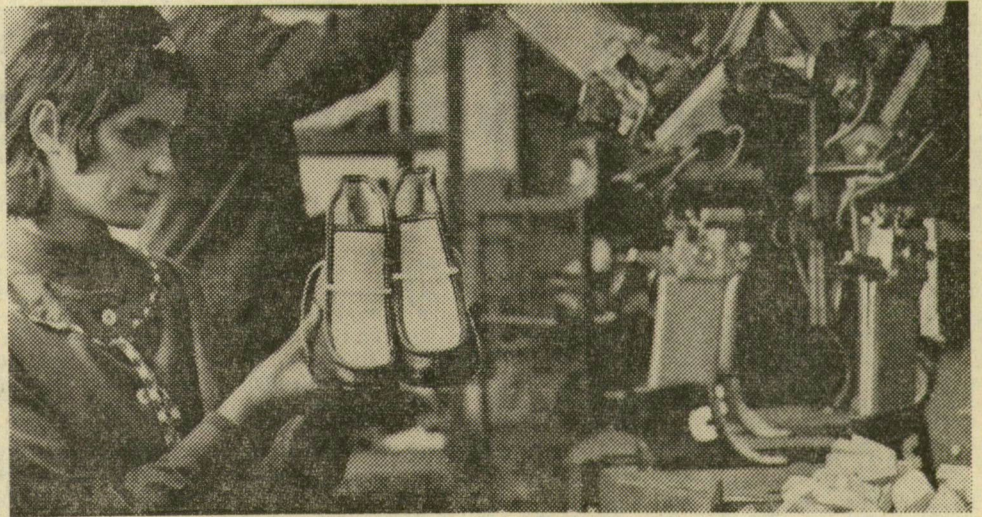
S most mégis áll a családi ház Kisteleken. Teljesen új, kétszoba, összkomfortos, 305 négyzetméteres telken, a Tavasz utcában.

— Levelet írtunk a miniszter elvtársnak és kértük, segítsen hozzá, hogy OTP-hitelt kapjunk. Valahogy visszafizetgettük volna. Nem-sokára katonák jöttek Szegedről meg Kiskunfélegyházáról. Azt mondták: a miniszter elvtárs parancsolt. Sátrakat vertek, építkezni kezdtek, eltelt 3 hónap — készen a ház.

Tegnap adták át a rokkant katonának otthonát. Ünneppélyesen. Magas rangú főtiszték érkeztek: Fodor Sándor alezredes a HM-ből, Ács József ezredes, a megyei kiegészítő parancsnoka, az építők nevében pedig Kajdi Ferenc alezredes, meg Móna Árpád honvéd, technikus, közműves. Írást nyújtottak át, amelynek címe: „Adománylevél.” Aláírta: Czinege Lajos vezérezredes, honvédelmi miniszter. Az okmányban az áll, hogy a ház, amelyet katonák építettek, a magyar néphadsereg anyagi eszközeiből, katonai alakulatok társadalmi összefogásával, a kisteleki tanács által adományozott telken — a Falusi Ferenc tulajdona.

Lelekiismeretes, odaadó szolgálatért a szocialista humanizmus szellemében.

Kaczúr István

Ár és divat

Martfűn szinte egy országot öltöztetnek. A Tisza Cipőgyárban annyi lábbelit készítenek évente, hogy abból minden magyar állampolgárnak jutna egy pár. Szándékosan mondom feltételes módban, mert öltözik a martfűi cipővel az egész világ, hiszen az exportlista olyan hosszú, hogy földrajzleckének nézhetnénk csak a felsorolást. Hogy mégis lásuk az égtájakat: szállítanak a Szovjetunióba, Kanadába, Belgiumba, afrikai országokba — és tucatnyi országba, ami e távolságok között megfér. Még a jeles cipőiparáról híres Csehszlovákia is jó vevő.

MIÉRT NEM SPANYOL A MAGYAR?

kereskedelmi igazgatóját, dr. Nagy Mihályt, olyasféle kérdéssel: ha már ilyen nagy, hat és fél ezer dolgozót foglalkoztató cipőgyárunk van, modern gépekkel, jó szakemberekkel — miért üjtük egymást a boltokban spanyol meg olasz cipőért? A magyar cipőipar miért nem lesi jobban a divatimperatorok prognózisait?

Először megmosolyogja a kérdést, mert nagyon laikusnak tartja. Csak tájékoztalan vásárlók szoktak ilyet kérdezni — node a tizenegymillió magyarból 10 millió 990 ezer nem az? Így aztán nekikezd nagy sóhajtatással,

mert elég messziről kell kezdeni.

— A spanyol meg az olasz cipőipar... Meg a mi cipőink... Az igazság az, hogy mi is tudnánk olyat. Termelőkapacitásunk, gépeink színvonala nem marad el az övéiktől, de nincs hozzá olyan alapanyagunk. A kérdés gyökerét előbb kell keresni. Az alapanyagiparban és a szabványokban. Nálunk még mindig majdnem olyan követelményeket támasztanak a divatcipők anyagával szemben, mintha legalább bakancs készülné belőlük... Nem csak hogy tudnánk — olcsóbban jutna hozzá a vásárló!

Kézre jön a kérdéshez egy másik gond is. Legtöbbször le lehet győzni az anyaggyártás nyűgeit is, de ha divatról van szó, gyakran kiderül: nem az anyag meg a fazon drága, hanem a díszítőelemek. A csatok, a lyukdíszek, a különleges pertlik. És ezeket nem is csinálja nálunk szinte senki. A divatnak pedig ezek a legmozgékonyabb elemei a cipőiparban.

DIVATOSAT OLCSON?

Kiderül a „vallatásnál”, hogy egyáltalán nem törvény, amit sokan hisznek: a divatosnak mindig drágának is kell lenni. Közgazdasági magyarázat ugyan akad rá, hiszen a gyorsaság külön költség, a

kisebb sorozatok nem ontják úgy a termelői hasznót, és a módi követéséhez kockázat is kell — hátha mégsem „eszi” úgy a vásárlóközönség, hátha nem lát benne fantáziát a kereskedelem —, de a kereskedelmi igazgató tapasztalatból teszi le a főeszküt: igenis össze lehet házasítani a kedvező árakat a divattal! Magyarország legolcsóbb cipőjét dr. H. Nagy Sándor szerint Martfű adja. A legolcsóbbal természetesen nem mehetünk a divat után. Közepes árakkal azonban már igen! És mutattak is a gyárban a mostani kereskedelmi börzére készült darabokat. Közülük több is eredményesen versenyezhet az olasz és a spanyol újdonságokkal is.

Keressük az olcsóbb technológiai megoldásokat és az olcsóbb, könnyebb anyagokat — magyarázza nekimelegedve a kereskedelmi igazgató. Próbálkozunk a lakkműbörök hegesztésével, műparafával. Ezek az anyagok most nagyon berobbantak a divatba. Nekünk is vannak már „dörzsörbörből” készült cipőink, modern, olaszos fazonban.

Ahogy a beszélgetésből kivettem, ez az öt éves terv megörvendeztet majd bennünket azzal, hogy árban és divatban sem szorít a magyar cipő. A Tisza Cipőgyár 450 millió beruházással rúkol ki, s ezt az összeget a technológiai színvonal javítására, a termelékenység emelésére, a minőség fokozására fordítja.

NINCS KÉT-FÉLE PIAC

A gyárat nemcsak a hazai vásárlók igényei ösztönzik az új követelmények kielégítésére, hanem az egész világpiac. A Tisza Cipőgyár a legnagyobb magyar lábbeliexportőr — a magyar cipőkivitelnek felét adja! —, s ma már minden piaci egtagon azonosnak a mércék. Azt mondja a kereskedelmi igazgató, hogy ha öt évvel ezelőtt olyan cipőket tudtak volna ajánlani, mint ma — istenként tisztelték volna a gyárat a megrendelők, és elvitték volna akár a teljes kapacitást!

Most minden vevő válogat, keresgél, a gyár kereskedelmi tevékenysége összehasonlíthatatlanul több energiát követel. S minthogy fáradhatatlan híve a szakmájának, nem panaszosan fogalmazza az új helyzetet — hanem inkább igyekezettel, lelkességgel. Belekalkulálja a kereskedelmi munkába a piaci és a termelési igényeket egyformán, mert azt sem felejtí el, sőt nyíltan mondja, hogy a gyárnak is meg kell tanítania az embereit az igényesebb munkára.

Hogy jó nyomon járnak Martfűn a gondolatok, azt mi, laikusok, csak sejtjük. Nem is elsősorban abból, hogy bízunk a szakemberek hozzáértésében. Inkább abból a meggyőződésünkből, hogy nagyobb gond és megpróbáltatás még egy pár tetszős, tartós, szolid árú cipőt vásárolni, mint egy jó hűtőszekrényt. Cipőt pedig évente nem is egyet veszünk!

Matkó István

Sz. S. I.

A fegyveres erők napja

alkalmából

Hivatásos és önkéntes rendőrök kitüntetése

Takács László felvétele

Pásztor János önkéntes rendőr átveszi a kitüntetést dr. Kelemen Miklós ezredestől

Különböző foglalkozású dolgozók, zömmel munkások és a térsztagok töltötték meg zsúfolásig a BM Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság tanácskozótermét vasárnap délelőtt. Valamennyien nőkéntes rendőrök, a megye minden részéből. A hétköznapi munka emberei, akik a közrend, a társadalmi tulajdon védelmére és a szocialista együttélés szabályainak betartására ügyelni jelentkeztek a most 16 éve alapított önkéntes népi rendőri intézménybe.

Őket köszöntötte ünnepélyesen a fegyveres erők napja alkalmából dr. Kelemen Miklós ezredes, a Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság vezetője, politikai, társadalmi, állami és gazdasági életünk több vezető képviselőjének jelenlétében. Ott volt többek között az eseményen az MSZMP Csongrád megyei bizottsága képviselőjében dr. Kovács Lajos osztályvezető, azután dr. Biczó György, a szegedi városi tanács elnöke, Deák Béla, a városi pártbizottság osztályvezetője, dr. Kertész Imre, a BM osztályvezetője.

Dr. Kelemen Miklós főkapitány beszédében méltatta annak az önkéntes munkának igen nagy jelentőségét, amely a gazdasági és társadalmi életünk minden területén megnyilvánul és elősegíti a közbiztonság, a rend, a nyugalom védelmét. Ezt követően került sor a forradalmi munkás-paraszti kormány által alapított, a belügyminiszter által adományozott 15, illetve 10 évi Önkéntes rendőri szolgálatért kitüntető jelvények, oklevelek átadására azoknak az

önkéntes rendőröknek, akik ilyen hosszú ideje teljesítenek szolgálatot.

A megyei rendőr-főkapitányság épületében hétfőn délután tartották meg ünnepségüket a helyi belügyi dolgozók. Az eseményen megjelent dr. Komócsin Mihály, a megyei tanács elnöke, Sipos Géza, a szegedi pártbizottság első titkára, dr. Koncz János, a megyei pártbizottság osztályvezetője, dr. Kovács József, a szegedi járási pártbizottság első titkára is. Jelen voltak az ünnepségen a társ fegyveres erők, valamint a Városi Szerződés értelmében ideiglenesen hazánkban tartózkodó szovjet csapatok képviselői is.

Először a jelenlevők megkoszorúzták a hősi halottak épületben elhelyezett emléktábláját, majd a nagy tanácssteremben folytatódott az ünnepség, amelyen Hevér László, a KISZ KB tagja, Szeged városi bizottság titkára mondott beszédet. Ezt követően dr. Kelemen Miklós ezredes, a megyei rendőr-főkapitányság vezetője kitüntetésekkel adta át.

A Haza szolgálatáért érdemérmeket kaptak — arany fokozat: Tápai Nándor, Horváth István, Spekker János, Frank Szilveszter; ezüst fokozat: Móra István; bronz fokozat: Csordás István, Szilágyi Dezső.

A Közbiztonsági érmet kaptak — arany fokozat: Kiskomlói János, Sánta István, Dudás Sz. Antal, Zöldi Mihály; ezüst fokozat: Varga Jenő, Tari Mihály, Horti Rókus; bronz fokozat: Vigh Lajos, Ungvári Péter.

Nincs parkett — mégsem dolgoznak a gépek

A cím nem fedi teljesen a valóságot, mert mint a DEFAG szegedi falemezgyárban kiderült, a parkettaüzemet időnként termelésre fogják. Hogy a gépek éppen gazdátlanul, csendben szomorkodnak, ezt csak a véletlen hozta így...

Nélkülözik a nélkülözhetlent

Akárhogyan is nézzük a dolgot, a jelenség meglepő. Szerte az országban — és különösen itt Csongrád megyében, Szegeden — az építetők, építőipari vállalatok szinte szabályos közelharcot kénytelenek vívni a lakások nélkülözhetetlen tartozékáért, a parkettért, ugyanakkor a parkettakészítő gépeket, berendezéseket paragon hagyják. Tény, a DEFAG tavaly csökkentette a parkettaüzem feladatait, s október óta alig-alig dolgoznak a gépek. Vajon mi ennek az oka?

Először is: negyedszer...

Kántor László, a DEFAG igazgatója négy indokot említ. „1. A DEFAG falemezgyárának kiemelt feladata, hogy a bútortipar és más felhasználókat elsősorban enyvezett lemezzel, bútortalppal, és furnérral lássa

el. 2. Ahhoz, hogy ezt elvégezze a gyár, kénytelen volt munkáslétszámát koncentrálni, mert munkáshiánnyal küzd. 3. A távolabbi tervekben, az elképzelésekben szeretnék tisztítani az üzem profilját. 4. A parkettkészítés a vállalat szempontjából veszteséges.” Ezért határozott úgy a DEFAG vezetősége, hogy a 70—80 ezer négyzetméter parkett készítésére alkalmas üzemet 1971-ben mindössze 31 ezer 500 négyzetméter parkettgyártására használja.” Az üzem tehát ilyen okból működik félgőzzel.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy az elmúlt esztendőben szóba került értékesítése, de DEFAG megfelelő helyi jelentkező hiányában nem adta el a parkettüzemet. Amint Kántor László tájékoztatót, az erdő- és fagazdálkodási egysülés már bejelentette igényét: a gyöngyösi új parkettgyárban szeretnék felállítani a szegedi parkettkészítő gépeket.

Kinek az érdeke fontosabb?

Íme összefoglalva ennyi szolgál magyarázatul arra, hogy miért nincs elég par-